

5 Φεβρουαρίου 1925
Λουίτζι

Ο ΛΥΧΝΟΣ,

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ.

ΕΤΟΣ 1ον

ΑΡΙΘΜΟΣ 9ος

Τιμᾶται εἰς τὸ ἐσωτερικὸν λε-
πτὰ 15. — Εἰς τὸ ἐξωτερικὸν
τὸ ἰσότιμον.

Κεφαλληνία, 14 Νοεμβρίου 1859.

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΚΑΙ ΑΚΑΜΑΣΙΑ.

Μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸν

Εἰς ἓνα χωριὸ λίγο ξέμακρα ἀπὸ τῇ Μητρόπολιν, ἦ-
τανε ἓνας πλούσιος γεωργὸς ὁποῦ εἶχε δύο παιδιά
William καὶ Thomas, ὁ πρῶτος ἦτανε σοστὰ ἓνα χρόνο
μεγαλῆτερος ἀπὸ τὸν ἄλλον.

Τὴν ἡμέρα ποῦ ἐγεννήθηκε ὁ δεύτερος υἱός, ὁ γεωρ-
γὸς ἐφύτευε δύο ἀπηδιές τὸ ἴδιο μεγάλες, καὶ ἔπερνε
τὴν ἴδια ἐγνοια γιὰ νὰν τὲς καλλιεργᾷ, καὶ ἐπιτύχανε
καὶ ἡ δύο τὸ ἴδιο, ποῦ ἦτανε δύσκολο νὰ πῇ κανεὶς ποῖα
ἦτανε ἡ ὡμορφότερη.

Μόλις τὰ παιδιά ἐμπορούσανε νὰ μεταχειρίζονται τὰ
σύνεργα τοῦ περιβολιοῦ, ὁ πατέρας τους τὰ ἐπῆρε, μίαν
ὡμορφη ἡμέρα, ἐνωρὶς τὸ φθινόπωρο νὰ ἰδοῦνε τὰ δύο
δένδρα ποῦ ἐκαλλιέργησε γιὰ αὐτούς, καὶ ὀνοματισμέ-
να μὲ τὰ ὀνόματά τους. Ὁ William καὶ ὁ Thomas, ἀφοῦ
ἐθαυμάσανε τὴν ὡμορφιὰ τοῦ δένδρων, τώρα φορτομένα
μὲ καρποὺς, ὁ πατέρας τους εἶπε ὅτι ἤθελε ξαχολου-
θοῦνε νὰ εὐτυχοῦνε ἢ νὰ ξεπεύτουνε, κατὰ ποῦ ἤθελε
καλλιεργοῦνται ἢ ἀμελοῦνται,

Ὁ Thomas, ποῦ ἦτανε ὁ μικρότερος υἱὸς ἔβαλε ὀλητου
τὴν προσοχὴν διὰ τὴν καλητέρεψιν τοῦ δένδρου του, νὰν τὸ

ΙΑΚΩΒΑΚΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΛΕΩΦΟΡΟΥ

ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

41.Σ341φ40026

παστρέβη από τὰ σκουλήκια μόλις τὰ ἔβλεπε, καὶ θάνον-
τας ᾤηλους γιὰ νὰν τὸ βαστοῦνε νὰ ἀξένη ἤσιο. Ἐσκαφτε
ὀλοτριγυράτου γιὰ νὰ ἀλαφρόση τῇ γῇ γιὰ νὰ λαβαίνει
θροφὴ ἢ ρίζα ἀπὸ τὴν ὑγρασία τῆς δροσιᾶς. Καμμία μά-
να δὲν ἐμπόρης νὰ γνοιᾶζεται τὸ παιδίτης πουλιό τρυφε-
ρὰ ὅταν ἦτανε μικρὸ καθὼς ὁ Thomas ἐγνοιᾶζότουνε τὸ
δένδροτου.

Ὁ ἀδελφόςτου ὁ William ἐβάστενε μία πουλιό διαφο-
ρετικὴ διαγογὴ, γιὰτι ἔχανε τὸν καιρότου εἰς τὸν πουλιό
ὀκνηρὸν καὶ καχὸν τρόπο. Ἐνα ἀπὸ τὰ παιγνίδιατου ἦ-
τανε νὰ πητᾷ πέτρες στοὺς ἀνθρώπους ὅπου ἐπερνού-
σανε. Εἶχε συντροφιά μὲ ὅλα τὰ ὀκνηρὰ παιδιὰ τῆς γει-
τονιάς καὶ πάντα ἐτσακονότουνε, καὶ σπανίως ἦτανε χω-
ρὶς ἑνατου μάτι μάθρο, ἢ μία γρατσουινιά. Τὸ καϊμένο
τὸ δένδρο του ἦτανε ἀπαρατημένο, καὶ οὔτε δὲν ἐστοχα-
ζότουνε γιὰ δαῦτο, ὅσο ποῦ μίαν ἡμέρα τὸ φθεινόπορο,
κατὰ τύχη βλέποντας τοῦ ἀδελφοῦτου τὸ δέδρον φορτο-
μένο ἀπὸ τὰ ὠμορφῆτερα ἀπήδια, καὶ ποῦ ἦτανε κοντὰ
νὰ τσακιστῇ ἀπὸ τὸ βάρος, ἔτρεξε καὶ εἰς τὸ δικότου,
μὴν ἀμφιβάλοντας νὰ τὸ ἔβρη εἰς τὴν εἶδια εὐχάριστη
κατάσταση.

Μεγάλῃ ἐστάθηκε ἡ ἐκπληξὴ του ποῦ ἀντὶς νὰ τὸ εὐ-
ρη φορτομένο μὲ ὁμορφους καρπούς, δὲν ἶδε ἄλλο παρὰ
καμπόσα ξερὰ φύλλα, καὶ κλαριά χορταριασμένα, καὶ
εὐθὺς ἐπῆγε στὸν πατέρατου καὶ ἐπαραπονέθηκε γιὰ τὴν
προσοποληψίατου, ποῦ τοῦ ἔδωσε ἕνα δένδρο ποῦ δὲν ἄ-
ξιζε τίποτα καὶ ἦτανε καίξερο, ἐνῶ στὸν ἴδιον καιρὸ τοῦ
ἀδελφοῦτου ἔχανε τοὺς πουλιό ὠμορφους καρπούς, καὶ
ἐστοχαζότουνε πῶς ὁ ἀδελφόςτου θὰν τοῦ δόσῃ τὰ μισὰ
ἀπὸ τὰ ἀπήδια του.

Ὁ πατέραςτου τοῦ εἶπε πῶς δὲν ἦτανε κανένα δίκηο
οἱ βιομήχανοι νὰ δίνουνε τοὺς κόπουςτους εἰς τοὺς ὀκνη-
ροὺς. Ἄν τὸ δένδρουσου, εἶπε, δὲν κάνη τίποτα, εἶναι μία

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΘΟΥΡΙΟΥ

ΥΠΟΧΡΕΩΣΗ ΠΑΤΡΙΚΟΥ

δίκαιη ανταμοιβή γιὰ τὴν ἀκαμασιάσου, στὸν ἴδιον καιρὸ ποῦ βλέπεις τὴ βιομηχανία τοῦ ἀδελφοῦσου τι τοῦ ἐ-
κάρπισε.

Τὸ δένδροσου ἦτανε τὸ ἴδιο φορτομένο ἀπὸ καρπούς, καὶ ἄξιζε στὴν ἴδιαν γῆν, μὰ δὲ σὲ ἔγνοιασε τίποτα διὰ τὴν καλλιέργιάτου. Ὁ ἀδελφόςσου δὲν ἄφηνε τὸ παραμι-
κρὸ σχολίκι ἀπάνου στὸ δένδροτου, μὰ ἐσὺ ἀπαράσησες τούτην τὴν ἔγνοια καὶ τὰ ἄφησες νὰ τρώνε ὥς καὶ τὰ μπουμπούκια. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤμπορῶ νὰ βλέπω μήτε δένδρα νὰ χάνονται ἐξαιτίας ἀκαμασίας, πρέπει νὰ πάρω τὸ δένδρο ἀπὸ ἐσὲ καὶ νὰν τὸ δόσω τοῦ ἀδελφοῦσου ποῦ ἡ ἔγνοιατου καὶ ἡ προσοχήτου ἔμπορεῖ νὰν τὸ κάμῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν πρώτητου κατάστασι.

Οἱ καρποὶ ποῦ θὰ κἀνθ θὰνῆναι δικοίτου καὶ ἐσὺ πρέπει τώρα νὰ μὴν τὸ στοχάζεσε πλέον γιὰ δικόσου. Ἦμπο-
ρεῖς ὅμως νὰ πᾶς εἰς τὸν κύπο καὶ νὰ διαλέξῃς τὸ δένδρο ποῦ σοῦ ἀρέσῃ καλῆτερα καὶ νὰ κάμῃς ὅ,τι ἤμπορέσης γιὰ δαῦτο, μὰ ἂν τὸ ἀπαρτήσης καὶ νὰ μὴν τὸ ἔχῃς ἔγνοια, στὸ πέρνω καὶ ἐκεῖνο καὶ τὸ δίνω τοῦ ἀδελφοῦ-
σου, ὥς μίαν ανταμοιβὴν τῆς μεγαλήτερῃς του βιομηχα-
νίας καὶ προσοχῆς.

Τοῦτο ἔκαμε τὸ ἐπιθυμητὸν ἀποτέλεσμα ἀπάνου στὸν William, ὁ ὁποῖος φανερά ἐκατέλαβε τὴ σωστότητα τοῦ συλλογισμοῦ τοῦ πατέρατου, καὶ εὐθὺς ἐπῆγε στὸν κύπο καὶ ἐδιάλεξε τὴν πρῶτὴν ὑγεία ἀπηδεῖα ποῦ ἐμπόρῃε νὰ ἀπαντήσῃ. Ὁ ἀδελφόςσου ὁ Thomas τὸν ἐβοήθη εἰς τὴν καλλιέργησιν τοῦ δένδρου του. καὶ τοῦ ἐδείχνε πῶς νὰ ξαχολουθήσῃ, καὶ ὁ William ἔκανε τὴν καλῆτερη μετα-
χείρισιν τοῦ καιροῦτου καὶ τῶν διαταγῶν ὅπου ἐλάβαινε ἀπὸ τὸν ἀδελφόντου, Ἄφησε ὅλα τὰ κακὰ παιγνῆδια, ἄ-
φησε τὴ συντροφιά τῶν ὀκνηρῶν παιδιῶν, καὶ ἐπὶ τὴν ἐν-
νετο εὐχαριστικῶς εἰς τὴ δούλῃα, καὶ τὸ φθινόπωρον ἐλθόν
ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

βαινε τὴν ἀνταμοιβὴ τῆς δουλείας του, ἐπειδὴ τὸ δένδρον
του ἦτανε φορτομένο καρπούς.

ΛΟΥΪΖΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟ.

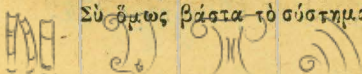
Σ. Κ. Ὁ Δύχνος, ὄντας οὐσιωδῶς Θίκογενειακὴ Ἐφημερίδα, ὅχι μόνον δὲν ἀποβάλλει, ἀλλὰ καὶ ἐμψυχώνει μάλιστα τὰς φιλογολικὰς προσπάθειες τῶν παιδιῶν, τυπώνοντάς τες μὲ προθυμίαν· φθάνει μόνον νὰ περιέχουνε κάτι τὴν ἡθικῶς διδαχτικόν, καὶ. ὡς πρὸς τὴν γραφὴν, νὰ ᾔησι ὁπωσὺν τυπώσημες· ὡς τὸ ἀνοθευ.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΝ ΣΥΝΤΑΧΤΗΝ ΤΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ.

Ἀποκατὰ στήν ἐπιγραφὴν Δύο λέξεις, μοῦ εἶπες φίλε περσσότερες ἀπὸ δύο· μοῦ εἶπες μάλιστα πολὲς ὅπου, σκεφτόμενος καλῆτερα, ἤθελε ἀφήσεις νὰ μοῦ τὰς εἰποῦν, ἐμὲ, καὶ ἴσως κ' ἐσὲ, ἐκεῖνοι ποῦ συνήθως μεταχειρίζονται τὰς φωνασκίαις γιὰ νὰ διαβάλλουνε τὴν Ἀλήθεια κοντὰ στοὺς χυδαίους, καὶ ἔτσι, νὰν τῆς ἐμποδίζουνε τὸ διάβατῃς εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐστάθηκε παρὰ μία ἀσκηψία. Ἀς ἡμασθε λοιπὸν φίλοι. Κ' ἐσὺ κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο ταξεῖδι κάνουμε· τὸ ἴδιο πρόσωπο πάμε νὰ ἔβρουμε. Ἀν ἐσὺ κάνης ἓνα ἀπογύρι γιὰ νὰ πᾶς· ἐκεῖ ποῦ θὰ πάμε, ἐνῶ ἐγὼ τραβάω κατευθείαν τὸ δρόμομου, τοῦτο δὲν κάνει πολλὴ διαφορὰ, κ' ἐμεῖς θέλει συνεβρεθοῦμε κ' οἱ δύο εἰς τὴν Ἀλήθεια. Σὺ δὲν θέλεις νὰ πᾶς εἰς τὴν Ἀλήθεια, δηλαδὴ στὸν Θεόν, παρὰ διὰ τῆς θρησκείας· ἐγὼ πηγένω κατευθείαν εἰς τὴν Ἀλήθεια, εἰς τὸν Θεόν, ὅπου ἔβρισκω καὶ τὴν θρησκείαν. Ἀν σὺ δὲν προκρίνης τὸ σύστημάμου, δὲν σοῦ δίνω πολὺ ἀδικο· τὸ σύστημα τοῦτο δὲν τὸ δέχονται μ' εὐκολίαν οἱ ἄνθρωποι· οἱ ἄνθρωποι δὲν ἀγαποῦν τὴν Ἀλήθεια ξέσκεπη. Ἀν ἐγὼ δὲν προκρίνω τὸ δικόσου, δὲν ἔκαμα μὴτ' ἐγὼ ἓνα ἔγκλημα καθοσιώσεως, καθὼς φαίνεται νὰ νομίζης. — Τὸ σύστημάσου αὐτὸ εἶναι εὐκολοπαράδεχτο γιὰ τὴν μεγάλην εὐκολίαν ποῦ παρέχει διὰ τὴν παραμόρφωσιν. Οἱ ἄνθρωποι τὸ παραδέχονται εὐκόλως γιατί μόνις τὸ λάβουνε τὸ χαλοῦνε, τὸ κάνουνε ἄλλο πράγμα, μὲ τὸ ὅποιο δὲν ὁδηγοῦνται πλέον εἰς τὸν Θεόν ἀλλ' εἰς τὴν Πρόληψιν. Εἶναι ἴσια-ἴσιχα γιὰ τοῦτο ποῦ δὲν τὸ ἐπρόκρινα.

Σὺ ὅμως βίασα τὸ σύστημάσου, καὶ ἐκστῶκ ἐπὶ τὸ δικόμου.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Σὺ λέγεις α' Ἡ γραφὴ τῆς Βίβλου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι διορισμένη ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐκεῖνα λοιπὸν τὰ δύο Βιβλία ἐμπεριέχουνε τὴ θρησκεία μας· καὶ ἔξω ἀπὸ αὐτὰ θρησκεία δὲν εἶναι. »

Ἐγὼ λέω α' Ἡ γραφὴ τῆς Βίβλου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι διορισμένη ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ εἶναι ἡ ἐπιτομὴ τῶν ἐντολῶν ὁποῦ ὁ Θεὸς ἔβαλεν εἰς τὰ πράγματα ὅταν τὰ ἐπλασε, κάμνοντάς τες φύσιν τῶν πραγμάτων. Ἐκεῖνα λοιπὸν τὰ δύο Βιβλία, καθόσον Συλλογὴ τῶν Ἐντολῶν ὁποῦ ὁ Θεὸς ἔβαλεν εἰς τὰ πράγματα ὅταν τὰ ἐπλασε, ἐμπεριέχουνε τὴ θρησκεία μας.

Ἡ φύσις τῶν πραγμάτων, ἐγὼ λέω. εἶναι τὸ Μέγα Δημιούργημα, τὸ Μέγα Σύγγραμμα τοῦ Θεοῦ. Ἡ Βίβλος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον εἶναι μικρὰ συνοπτικὰ ἐγχειρίδια τοῦ Μεγάλου τούτου Συγγράμματος!

Ὅταν π. χ. ὁ Θεὸς ἐδιόριζε γονεῖς καὶ παιδιὰ, εἶπε, α' Θέλω οἱ γονεῖς ν' ἀγαποῦν τὰ παιδιὰ· καὶ θέλω τὰ παιδιὰ νὰ σέβονται τοὺς γονεῖς. » Καὶ ἡ σχέση τούτη τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐδιόρισε μεταξύ παιδιῶν καὶ γονέων ἔγινε φύσις, καὶ ἐγὼ τὴν εἶπα δίκαιην καὶ ἀληθινὴν, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὴν ἔβαλε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος, καὶ ἔγινε φύσις μας. Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἐδιόριζε μίαν σχέσιν μεταξύ τῶν ἀνθρώπων εἶπε α' Θέλω οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀγαπῶνται ἀνάμεσότους, καὶ ἡ ἀγάπητους νὰ ᾔται καιοσύνη, καὶ τὸ μίσοςτους νὰ ᾔνε ἀδικία. » καὶ ἡ σχέση τούτη τὴν ὁποίαν ὁ Θεὸς ἐδιόρισε μεταξύ τῶν ἀνθρώπων εἶναι δίκαιη καὶ ἀληθινή, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς τὴν ἔβαλε εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. Καὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἐδιόριζε τὸ αἶσθημα τῆς ιδιοκτησίας εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἶπε, α' Θέλω ὁ ἄνθρωπος νὰ ἔχη τὸ αἶσθημα τῆς ιδιοκτησίας, καὶ θέλω τὸ δίκου του νὰ τὸ αἰσθάνεται γιὰ δίκου του· καὶ ὁποῖος τοῦ τὸ πέρνη νὰ κάμνη ἀδικίαν. » Καὶ ἡ ιδιοκτησία εἶναι δίκαιη καὶ ἀληθινή ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐδιόρισε ἔτσι. κ. τ. λ. . . .

Ὁ Θεὸς ἔπειτα ἠθέλησε νὰ γοηθοῦν, ἡ διόρισες ἐκεῖνες ὁποῦ εἶχε βάλει στὰ πράγματα, καὶ ἰδοὺ ἡ Βίβλος καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Ἰδοὺ ὅθεν ἡ διόρισες ἐκεῖνες πανταχοῦ παρούσες εἰς τὰ πράγματα ἔτοιμες ν' ἀποδείξουνε τὴν ἀγιότητα τῆς Βίβλου καὶ τοῦ Εὐαγγελίου· ἀλλ' ἰδοὺ ἐνταυτῷ εἰς τὴν πανταχοῦ παρούσαν φύσιν τῶν πραγμάτων ἓνα ἀδιάφθορον ἀθηντικὸ πρωτότυπο εἰς τὸ ὅποιο

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

χρεοστοῦμε νὰ ἀναφέρνωμε ἀκαταπαύστως τὰς δύο τούτας Βίβλους, ἀν ἀληθῶς ἀγαποῦμε τὴν ἀνόθευτη διατήρηση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Κόσμον.

Ἐγὼ πέρνω τὰς ἔμπνευσές μου εἰς τὸ Μέγα Πρωτότυπον. Σὺ τὰς ἐδικές σου εἰς τὸ Ἀντίτυπον. Καὶ οἱ δύο μας κάνουμε τὸ ἴδιο πρᾶγμα, γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸν, γιὰ νὰ ἐμπνεύσωμε τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν κοινωνίαν. Ἐγὼ προτιμῶ τὴν πηγὴν τούτην ἐπειδὴ ἀποκλύει τὰς παραμύθοφρονας· καὶ σ' ἔλεγχᾷ πῶς δὲν κάνεις καὶ σὺ τὸ ἴδιο, γιὰ τὸ ἴδιο δίκην. Ἐπρόσμενα ἀπὸ ἐσέ, ἄντιπαφωνασιῶν, κριτικιώτερην ἀπάντησιν. Πρόσθετε καλὰ, φίλε μου, ἐπειδὴ, πρὶν τῶν ῤουσῶ, Βολταῖρ, Χιούμ, καὶ τῶσων ἄλλων παρρομοίων ἀπίστων, ἐπέσανε τόσοι ἄλλοι ἄπιστοι Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι Ἰποκριταί. . . . Τὰ δύο ἐκεῖνα ἄκρα εἶναι παρρομοίως μισητὰ ὡς τὸν Θεόν. Συμφωνᾷ· βέβαια καὶ σὺ ὅτι δὲν πρέπει νὰ κηρύττωμε τὴ θρησκεία γιὰ κοσμικοὺς σκοποὺς· ἀλλὰ γιὰ τὴν Ἀλήθειαν, αὐτὴν εἰς τὸν ἐαυτόντης τὴν ἀπόλυτην ἀλήθειαν, ἡ ὁποῖα μόνη εἶναι τὸ Θέλημα τοῦ Θεοῦ. . . . Πρόσθετε καλὰ, φίλε μου, ἐπειδὴ θέλει σὲ θεωρῶ φίλον μου καὶ συναδελφόν, ἕως ὅτου σὲ νομίζω ὑπερασπιστὴν καὶ κύρυκα τῆς Ἀλήθειας.

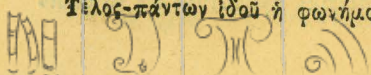

Ὅταν ἓνας λαϊκὸς ὑποφέρῃ φτώχεια ἃς ἦναι εὐγενής, ἃς ἦναι καλομαθημένος, ἃς ἦναι ὅ,τι κι' ἂν ἦναι, ἔμπορεῖ νὰ βγάλῃ τὴν βελάδα του, νὰ κατεβῇ στὸ φόρο, καὶ νὰ ἐπιχειρισθῇ κατὰ νὰ ζήσῃ. Ὅταν ἓνας Ιερέας ὑποφέρῃ φτώχεια, ἃς ἔπθενουν τὸ πείνα· τὰ παιδιά του, δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτα γιὰ νὰν τοὺς δώσῃ ψωμὴ!..

Πολλὲς φορές ἡ ψυχὴ μου στενάζει γιὰ τὰς δυστυχίας τοῦ Κλήρου. Πολλὲς φορές ἐπίασα τὸ κοντίλι ν' ἀναφερθῶ εἰς τὴν κοινωνίαν, καὶ νὰ ζητήσω πρόβλεψες γιὰ τοὺς δυστυχεῖς κληρικοὺς, τοὺς ὁποίους ἀπὸ νῦν μέρος ἐμποδίζουμε νὰ βοηθοῦνται γιὰ νὰ ζήσουνε, καὶ ἀπὸ τ' ἄλλο τοὺς ἀρνούμεθα τὴ βοήθειαν. . . . καὶ πάντα τὸ κοντίλι μου ἔπεσε ἀπὸ τὸ χέρι. Θέμου, Θέμου! γιὰ κάθε ἓναν τίμιον ἄνθρωπον ὁποῦ ἔμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ στὴν κοινωνίαν, εἶναι σαράντα Κατρεγαρέοι ποὺ μὲ προσμένουνε νὰ προσφέρω τὴ λέξη Κ λ ἦ ρ ο ς γιὰ νὰ μὲ συκοφαντήσουνε, νὰ μὲ διαβάλουνε, καὶ νὰ μὲ κατατρέξουνε!

Τέλος πάντων ἰδοὺ ἡ φωνή μου· καὶ οἱ συκοφάντες μου, ὡς καὶ

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΣΟΥΡΙΟΥ

σὲ τούτην τὴν περίστασιν, θέλει μὲ δοκημάσῃ, ἂν ἔχουνς εὐ-
χαρίστησιν, καὶ θέλει ξέρουνε νὰ μοῦ ποῦνε πῶς θὰ μ' εὔρουνε.

Οἱ κληρικοὶ τῆς Ζακύνθου δὲν ἔχουν' ὅλοι τὰ πρὸς τὸ ζεῖν ἀ-
ναγκαῖα. Εἶναι ἱερεῖς ὅπου πρένουνε στὰ σπῆτια ζητοῦντες τὴν ἐ-
λεημοσύνην. . . . καὶ εἶναι ἄλλοι ποὺ ἀπλόνουν' τὸ χέριτους εἰς τὸ
δρόμο. . . . Δὲν συμβουλεύω τὸν τρόπον τῆς ἱατρείας τοῦ κακοῦ
τούτου, γιὰ νὰ μὴ δώσω περισσότερον πιάσῃμο στὴ συκοφαντία.
καὶ μόνον ξεσκεπάζω τὴν πληγὴν, καὶ ζητῶ ἱατρείαν. Ζητῶ ἱα-
τρειαν ἐπειδὴ βλέπω εἰς αὐτοὺς ὄντα ἔμψυχα, ὑποφέροντα, καὶ
μὴ δυνάμενα νὰ βοηθηθοῦν. Σεῖς ὅμως βλέπετε σὲ καθέναν' ἀπὸ
αὐτοὺς τὸν ἱερέα σας!

Ὡστόσο, ἕως ὅτου νὰ γένη μία ὁποιαδήποτε ριζικὴ ἱατρεία,
ἤθελ' εἶν' ἐπιθυμητὸ ἐκεῖ ποὺ τοὺς φιλεῖτε τὸ χέρι, νὰ ἐνθυμᾶσθε
πῶς ἐκεῖνο τὸ χέρι πεινᾷ. . . . καὶ νὰ συντροφεύετε τὸ φιλίσας
μὲ πραγματικὰ σημεῖα σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης. Δὲν θ' ἀργήσῃ ὁ
Θεὸς, νὰ διασκεδάσῃ τὴν Φιλάργυρην Ἰποκρισίαν, καὶ νὰ συγχω-
ρήσῃ νὰ παρθοῦνε ἀξιοπρεπέστερα μέτρα γιὰ τὴν διατροφήν τῶν
ἱερέων ἐν γένει.

ΠΑΡΟΙΜΙΑΙΣ.

(Μετάφραση Κυρίου Ν. Κονεμένου.)

Σ' ἓνα μικρὸ διήγημα τοῦ Cervantès παρασταίνεται ἓνας
κάποιος Σάγγχος Πάντσας (ἄγγόνι τοῦ ἀλλουνοῦ Σάγγχου Πάντσα
ποῦ παίζει μέρος στὸ ' Δ ὶ ν Κ ι σ ὸ τ) ὁποῦχε ἓνα χαραχτη-
ριστικὸ, ποὺ φαίνεται ἦτανε τῇ φαιμελιάς, γιὰτὶ τό 'χε κι ὁ
παπούλης του, νὰ 'μιλῇ πάντα μὲ παροιμίας.

Μ' ὅλην ποῦ ἦτανε νέος, καὶ χωριάτης, καὶ ὑποχοντριακός,
(γιὰτὶ τοῦ φαίνοντανε πῶς ἦτανε καμωμένος ἀπὸ γυαλὶ, κ' ἔ-
ζηε μ' ὄλαις τῇ προφύλαξας, κ' ἔβγαινεν' ἀπὸ τὸ σπῆτι μ' ἓνα
ρίζιδι στὸ χέρι γιὰ νὰ διόχνη τὸν κόσμον νὰ μὴν τονε 'γγίξουνε
καὶ τονε τσακίσουνε,) ὁ Σάγγχο Πάντσας ἐπέρνας στὸν τόποτο
γιὰ σοφός, κι ὄντας ἔβγαίν' ἀπὸ τὸ σπῆτι, τὸν ἐκουλουμὸναν' ὁ κό-
σμος, ἄντρες γυναῖκες, καὶ τοῦ χαλεύαν' ὁρμήνεις, ὁ ἓνας γιὰ τὸνα
κι ὁ ἄλλος γιὰ τ' ἄλλο, κ' ἐκεῖς ἀποκρενόντανε πάντα μὲ ὑπομονὴν
καὶ μὲ καλωσύνη σ' ὄλαις ταῖς ἐρώτησιν, προσέχωντας, ἀλλήθεα,
νὰ μὴν τονε παρασώμωσιν κανέναν καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ τονε τσακίσαι.

Τὸν ἐρώτησ' ἕνας μία ἡμέρα γιατί δὲ ἡμιλεῖ ὅπως ἡμιλοῦν οἱ ἄλλοι, μόνε ἡμιλεῖ πάντα μὲ ποροιμίαις. — Ἡ παροιμία, εἶπεν ὁ Σάγχχος, εἶναι μικρὰ ἀξιώματα ποῦ τὰ ἐγέννησε μιὰ μεγάλη πράξη. Ὡς ἀπὸ τὸν καιρὸ τοῦ Σολομῶντος, πῶμάζωξε τοῦ παροιμίας τοῦν Ἑβραῖωνε, ἡ παροιμίαις εἶναι ἡ σοφία τοῦν ἐθνῶνε, ἡ ποροιμίαις εἶναι μικρὰ β α γ γ έ λ ι α. Ἐγὼ δὲν εἶμαι σὰν τὸ ἄλλους, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἡμιλῶ ὅπως ἡμιλοῦν οἱ ἄλλοι· δὲ θέλω μῆτε τῇ Λαμπρῇ νὰ γιορτιάσω, μῆτε νὰ πεθάνω τὸν καιρὸ ποῦν ἡ πανοῦκλα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, ὅποιος ἀποκρίνεται δὲ ἡμιλεῖ, καὶ γιὰ ὅ,τι κί ἂν μ' ἐρωτήσουνε, ἐγὼ μὲ μιὰ παροιμία ἔχω κοντὴ τὴν ἀπόκριση· γιὰ κείνονε ποῦ νογάζει, εἶναι καλὸς κί ὁ μισὸς λόγος. — Ἄς εἶναι, τοῦ ἁνεί παλ' ἐκείνος' πέσμου τῶρα τί πρέπει ἕνας νὰ κάμη γιὰ νᾶν' εὐτυχισμένος. — Ἄκου τί εἶπαν' οἱ παλατιάμας, τ' ἀπεκρίνεν' ὁ Σάγχχος. Θέλεις νὰ περνάσῃς μιὰ ἡμέρα καλὴ; ξουρίσου. Ἐαν καλὸ μῆνα; σφάζ' ἕνα γουροῦνι. Μιὰ καλὴ χρονιά; παντρέψου. Μιὰ καλὴ ζωὴ; γένε Παπάς. — Ἐγὼ τό'καμα τοῦτο τὸ ὅστερο ποῦπες, τοῦ λείε ἕνας Φλάρης; ποῦταν' ἐκεῖ, καὶ εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένος. — Ἐγὼ, πετηνέ' ἕνας μαθητῆς, ἤθελα νὰ ξέρω τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ γένω σοφός. — Τοῦτο μοναχὰ νὰ θυμᾶται, τοῦ λείε ὁ Σάγχχος, πῶς τρία π ο λ ὺ καὶ τρία λ ί γ ο εἶν' ὁ χαλασμός τοῦ ἀνθρώπου· νὰ ἡμιλῇ πολὺ καὶ νὰ νογᾷ λίγο, νὰ ξοδιάζῃ πολὺ καὶ νᾶχῃ λίγο, νὰ στοχάζεται πῶς ἀξίζει πολὺ καὶ νὰ ἀξίζῃ λίγο. — Τῶρα εἶν' ἀράδαμου, ἁνεί ἕνας ἀργαστηριάρης ὁπῶδ' αἰν' ἐκείνην τὴν ὥρα ἀπὸ τὸ μαγαζιτοῦ πέσμου τί πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ γένω πλούσιος. — Αὐτὸ εἶναι τὸ εὐκολώτερο πρᾶγμα τοῦ κόσμου, τοῦ λείε ὁ Σάγχχος, γιατί ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ποτέ φτωχὸς μὲ τὸ νᾶχῃ λίγο, μὰ μὲ τὸ νὰ θέλῃ πολὺ. Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, εἶναι πολλοὶ οἱ τρόποι γιὰ νὰ πλουτίσῃ ἕνας ἄνθρωπος· ὅσο γιὰ ἁένανε, κάμη καθὼς ἁν' ἡ κόττα κλονί κλονί, γιομίζει τὴ μάπατης, καὶ πολλὰ λ ί γ α κάνουν ἕνα π ο λ ὺ. Τοῦτος ὁ τρόπος εἶν' ὁ πιλὶδ βέβαιος γιατί ὅποιος θέλει νὰ πλουτίσῃ σ' ἕνα χρόνιο, σ' ἕξ μῆνες τὸνε κρεμᾶνε.

(Ἀκολουθεῖ).

Ὁ Ὑπεύθυνος Ἐγδότης ΑΝΔ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ.

ΙΑΚΩΒΑΤΤΙΟΥ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

